

Goran Sarić

IZDAVAČ**buybook**

Radićeva 4, Sarajevo
Tel: + 387 33 550-495
Fax: + 387 33 550-496
redakcija@buybook.ba
www.buybook.ba

ZA IZDAVAČA

Goran Samardžić
Damir Uzunović

NASLOV IZVORNIKA

Ruka iz krasnog Niotkud / Goran Sarić
Copyright © Goran Sarić, 2015.
Za bh. izdanje © Buybook

Sva prava pridržana. Ni jedan dio ove knjige ne smije se reproducirati u bilo kojem obliku bez prethodnog dopuštenja izdavača.

UREDNIK

Damir Uzunović

LEKTURA I KOREKTURA

Tea Polčić

LAYOUT

Boriša Gavrilović

DIZAJN NASLOVNICE

Aleksandra Nina Knežević

ŠTAMPA

Grafika Šaran, Sarajevo

Goran Sarić

RUKA IZ
KRASNOG
NIOTKUD

Savremena bh
književnost

Sarajevo, 2015.

RIJEČI

Bilježim se sa štovanjem

Moje su riječi sjeme, šarenkasto.
Kad prijatelju, sms-om,
kažem da vidim njegove šake,
kako mi mašu,
na hiljadu i šesto kilometara daljine,
moje su riječi, onda,
provodnik,
telegrafske žice.
Kad tebi,
noćas,
prepun *vedre tuge*,
rukama, kosom, očima, srcem,
ustima,
kažem:
Ljubav!!!
od te *riječi* sav svemir zalepeta.
Tako,
riječima,
znaš da sam tu,
i da me, van tebe,
nema.

Moje su riječi, *pođekad*,
kò rijetko sjeme procvale,
ali u mome gradu ne,
osim sasvim urijetko.
Jer,

nekoć,
prepune šopenhauerskog gnjeva,
za neke bjehu premalo crvene,
tuknuše na reakciju.

Danas su, opet,
za ove ovdje,
novoosvještene,
i kada blage,
u po glasa,
te rime i grcanja – odveć partizanske!

(Bilježim se sa štovanjem! Nad grobom očevim,
i moje majke,
k'o one s neba,
visi i bdi je *vedra petokraka*).

A one,
te moje iskašljane,
izbljuvane,
u svijet k'o usput bačene,
šapnute riječi,
one su,
gle čuda!
i tada,
i sada,
bile potpuno iste.
Mirne.
Svoje.
U se zagledane.

Strpljivo čekale *svoje* vrijeme,
da, *kâsni cvjetovi nezla*,
najednom i usprkos svima,
napokon
prokljaju.

**NJIH DVOJE,
NAPOKON ZAJEDNO**

Grieh i crni kamen

Tako jednom,
u krasnu kasnu jesen,
htjedoh da je iznenadim.
“Pticom” do aerodroma,
pa s prijateljem ravno k njoj,
preko Sedla, Ivanovog.

(Sjećam se bradinskih zgarišta,
puste krčme kraj puta,
škrtog sunca,
I mirisa prezreloga lišća,
odasvud.)

Gladni k'o vučine,
al' znadoh da ona,
Eva u brokatu raja:

*In the blood of Eden
Lie the woman and the man
With the man in the woman
And the woman in the man
In the blood of Eden*

mada već dugo bez njenog Adama,
i sama vazdan nešto skuha,
vječito, kao, nekog čekajuć'.

Pao mrak, a ja pustim mog Čelavca,
onog što davno već ga opjevah,
da pozvoni,
i skrijem se pod terasu,
ispucalu od davnih gruvanja.

Majka kad otvori,
I prvo njega spazi,
pa onda smušenog mene,
s koferom uz basamake,
zatetura,
skoro pa pade.
Lice skroz zgužvano,
tanka k'o ćat,
na rubu plača.
A onda kao ljutito:
"Blesani! Mog'o me je *šlag* strefiti!"
I odmah pođe, ona,
onakva,
iz ruku kofer da mi zgrabi.

Suočenje

Svakog se sebi proljeća,
u bradu,
zavjetujem: narednog ću ljeta,
obavezno,
obići očevu kućicu
s voćnjakom.

Napravismo je,
šećerluk,
za tili čas,
nekako i ne osjetivši.
Dok na nebu,
iznad Bosne,
dobrano već je sijevalo.

Voćke posadismo u cik i jauk zore,
dok ostali svijet za *drugo* se spremao – k'o za rat,
k'o za bježaniju.

Ješo i ja, ja i Ješo,
sve jednu po jednu krhku stabljiku u plodnu crnicu
turajući:
trešnja, kruška, jabuka,
bukadar šljiva za rakiju,
i jedan orah stameni.

Svakog proljeća,
kad gora zazeleni,
na obilazak se, čvrsto,
zavjetujem.

A ljeti,
kad zlato me neba dôli Jezerskoj zovne,
Boračkim poljem zviznem – kò zvijezda padalica!
Baš tako: *padavica*.

Protutnjim, tako, kraj naših Sarića grobova
– sam sebe varam: *svijeće za pokoj zaboravio!* –
kraj polja pustih projezdim.

Tišina.
Pokoje stado nomadsko
lepetom se predvodnika glasi.

A onda, kraj puta, makadamskog, što ka Kućici,
sad kocki slijepoj, i golim zidovima skreće,
kao po komandi,
hrabro okrenem glavu.
U brda zurim daleka,
za koje sve ovo,
i strah naš i nada,
I laž i istina, mržnja i zlo,
ljubav, *ona naročito*,
trice su, i kućine,
na Vagi konačnoj ne teže,
ni važnije,
od maglice ove tanke,

što zemlju Sarića pustu
jagodicom neba nježno,
lagano
miluje.

TESPIH

Natalie

Spazila me je jednog kišnog jutra,
s prozora,
dok raznosih besplatne novine,
i onako mokat petljah oko prepunih bisaga,
i *fica**,
naslonjenog na stablo starog duda u dvorištu.
Uvela me u kuću,
šepRTLju što slovka na nepoznatom jeziku.

Ponudila kafom,
u svijetloj sobi s velikim kafezom za aru,
žutu i plavu,
tustu i golemu poput solidnog pileta.
Krici i lepet – oblaci perja naokolo!

Po stolu se,
između šećerluka, šoljica,
knjiga, vazne i starih novina,
vrzmao golemi mačak,
siv i, i on, dobro utovljen.
Za njim, umjesto mrvica kruha, trag od dlaka.

N. reče da zove se Cezar.
Linjavčina!

* Fiets (niz.) – bicikl

Imao sam neodoljivu želju da je,
onako moker i blatnjav,
poljubim ravno u usta,
pa i u trepuške,
tu Natalie.

Ali, uplašile me mačkove sjajne oči.
Kroz njih kao da me je,
kao kroz odškrinute prozore,
zapretana,
pažljivo motrila nečija zlobna duša.

Dva mjeseca docnije,
nekako pred Božić,
Natalie se pojavi pred mojim vratima,
sad ona pokisla, rumenih obraza,
sa velikom korpom slatkiša,
i bocom vina
u naramku.
“Uzmi,
ovo je za tebe”,
i pomilovala me,
onim lijepim krupnim očima.

Zbunjen, pozvah je da uđe.
Kafu, možda, bosansku?

Ne može, veli.
Cezar je čeka u kolima.